

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 264/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 a čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 14/01 a jeho rozsudkom zo 6. júna 2006, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 44/06 a jeho rozsudkom z 19. apríla 2007 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 46/2011 a jeho uznesením zo 14. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2011 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných a ľudských práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 a čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 46/2011 a jeho uznesením zo 14. apríla 2011 (pozri petit sťažnosti v bode 6).

2. Z obsahu sťažnosti však vyplýva, že sťažovateľ namieta neústavnosť postupu a konečných rozhodnutí v zásade všetkých v jeho občianskoprávnej veci konajúcich súdov, t. j. Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 14/01 a jeho rozsudkom zo 6. júna 2006, Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 44/06 a jeho rozsudkom z 19. apríla 2007 a najvyššieho súdu rozhodujúceho o jeho dovolaní doručenom okresnému súdu 4. júna 2007 (*„Najvyšší súd..., ktorý v tejto kauze pod č. k. 1 C 14/01 v záverečnej fáze v konaní...; konečné uznesenie najvyššieho súdu... ako svedectvo hlavne o tom, že systém opravných prostriedkov proti ničotným a totálne nezákonným a neústavným rozsudkom u nás je úplne neefektívny a celkom nanič!... a krajského súdu..., ako aj nimi vedno s najvyšším súdom... absolútne nezvládnuté dokazovanie!“*, pozri tiež bod 4).

3. Podľa aktuálnej rozhodovacej praxe ústavného súdu podlieha ústavnému prieskumu v prípade namietania neústavnosti rozhodovania najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu aj rozhodovanie všeobecných súdov predchádzajúce dovolaciemu konaniu, pokiaľ sťažovateľ namieta tiež postup a rozhodnutia týchto súdov.

4. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Ešte svojou pôvodnou žalobou u bardejovského súdu, zo dňa 6. 1. 2001 som sa domáhal svojho zákonného a ústavného práva na ochranu osobnosti na tom základe, že ma neskorší odporca v spore O. v B. neprávom verejne očierňovalo z toho, že som neplatičom nájomného. Darmo som sa na súde bránil tým, že ním vykazovaná pohľadávka voči mne je fiktívna a teda nepravdivá, všeobecné súdy to ľahkomyselne prehliadali a moje pádne

argumenty bagatelizovali až natoľko, že tento súdny spor som pred nimi suverénne prehral! Stalo sa to vyššie uvedeným rozsudkom prvostupňového súdu, zo dňa 6. VI. 2006, ktorý bol právoplatne potvrdený odvolacím prešovským sudom dňa 19. IV. 07, bez následnej možnosti tieto napadnúť riadnym a plnohodnotným dovolaním priamo na Najvyššom súde SR. Takto mi nezostalo nič iné, len teoretická možnosť vsadením na dovolanie pre vady konania podľa §-u 237 OSP a s hlavným dôrazom na to, že nebolo tu súdmi nižších stupňov zvládnuté dokazovanie v zmysle jeho ustálenej judikatúry.“

5. Sťažovateľ tvrdí („dovolím si tvrdiť“), „že pokiaľ moje základné a ľudské právo nebolo porušené v ničom, tak podľa mňa určite v Dohovore v tom, že pokiaľ ja argumentujem na súde dôkazom, ktorý je pre rozhodnutie vo veci samej tak dôležitý že nie ho možné spochybníť, je súd povinný mi na neho dať špecifickú odpoveď, ale to sa nestalo lebo ho súdy bagatelizovali. Preto ja sa pýtam aj nášho ústavného súdu, že ako môže súd uznať odporcovú pohľadávku voči mne zo zmluvy, o ktorej som ja nemal vedomie, na súde som sa od nej dištancoval, lebo som ju ani nepodpísal, ale podľa súdov je platná.“

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1./ Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa čl. 46 Ústavy SR v kontexte s jej čl. 1 a 12, ako aj ods. 1/, čl. 6 Dohovoru v spojení s jeho čl. 13, nezákonným a neústavným postupom a záverom Najvyššieho súdu SR v konaní o sťažovateľovom dovolaní, zo dňa 4. VI. 2007, u kauzy vedenej na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 1 C 14/01, porušené boli

2./ Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 33 tis. EUR /slovom tridsaťtritisíceur/...

3./ Ukladá Najvyššiemu súdu SR uhradiť aj vzniklé trovy tohto súdneho konania...“

7. Sťažovateľ k sťažnosti ako dôkazný materiál predložil:

- rozhodnutia S. z 9. decembra 2010 o zvýšení starobného dôchodku sťažovateľa (č. 4309047330) a jeho manželky (č. 4751027300),

- uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 46/2011 zo 14. apríla 2011.

II.

8. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd nahliadol do súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 1 C 14/2001, z ktorého zistil, že sťažovateľ žalobou „*Na ochranu osobnosti s návrhom na predbežné opatrenie*“ podanou okresnému súdu 9. januára 2001 požadoval na žalovanom O. B. (ďalej len „žalovaný“) „*zdržať sa akéhokoľvek zverejňovania údajov o platení nájomného žalobcom*“, ako aj „*svoje tvrdenia o nedoplatkoch na nájomnom vo vzťahu k žalobcovi odvolať, a pritom sa mu aj ospravedlniť*“. Žiadal tiež „*náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch*“ v sume 200 000 Sk. Okresný súd uznesením zo 7. marca 2001 potvrdeným uznesením krajského súdu z 31. mája 2001 sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. O totožnom návrhu sťažovateľa okresný súd rozhodol uznesením z 25. apríla 2002, potvrdeným uznesením krajského súdu z 28. júna 2002, ktorým sťažovateľovi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov opäťovne nepriznal. Okresný súd uznesením z 13. septembra 2002 konanie týkajúce sa časti žaloby o nariadenie predbežného opatrenia zastavil. Toto rozhodnutie potvrdil krajský súd uznesením sp. zn. 4 Co 581/02 z 31. decembra 2002. Najvyšší súd konanie o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 31. decembra 2002 uznesením sp. zn. 5 Cdo 125/03 z 30. októbra 2003 zastavil. Na pojednávaní konanom 30. marca 2004 za neospravedlnenej neúčasti sťažovateľa (predvolanie prevzal 10. februára 2004) okresný súd rozsudkom sťažovateľovu žalobu zamietol. Listom doručeným okresnému súdu 29. marca 2004 (teda jeden deň pred rozhodnutím rozsudkom) sťažovateľ „*bezpodmienečne žiadal súd, aby dal do súdneho spisu založiť všetky rozhodnutia, resp. vzájomné dohody, ktorými bol určovaný predpis na nájomnom a za služby spojené s užívaním bytu odo dňa 1. XI. 1991 až do dňa vykázania tzv. nedoplatku na nájomnom*“. Proti rozsudku podal 10. mája 2004 sťažovateľ odvolanie, o ktorom (po predchádzajúcom vrátení veci okresnému súdu na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov) rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Co 41/05 z 10. novembra 2005 tak, že zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že „*v preskúmvanej veci je konanie pred súdom prvého stupňa postihnuté vadou uvedenou v ust. § 212 ods. 3 O. s. p. spočívajúcou v odňatí možnosti odvolateľa konať pred súdom. Odňatím možnosti pred súdom sa rozumie postup*

súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom... Z obsahu spisu totiž odvolací súd zistil, že žalobca v písomnom podaní, ktoré doručil súdu 29. 3. 2004 navrhol vykonanie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení. Z úradného záznamu na tom istom podaní vyplýva, že písomnosť žalobcu bola do spisu predložená až po skončení pojednávania dňa 30. 3. 2004, na ktorom súd rozhodol vo veci samej.

Tým, že súd prvého stupňa neumožnil žalobcovi navrhovať dôkazy, odňal mu svojim postupom možnosť konať pred súdom. Zároveň nerešpektoval ani jeho základné právo na spravodlivý súdny proces chránené v čl. 46 až 50 Ústavy SR.“

9. Po doplnenom dokazovaní (žalovaný predložil listinné dôkazy: fotokópie výkazu platieb za obdobie 1. január 1997 – 31. december 2004 a fotokópie platných výmerov od 1. októbra 1997 do 1. októbra 2001) okresný súd na pojednávaní konanom 6. júna 2006 za ospravedlnenej neúčasti sťažovateľa (zdravotné dôvody), ktorý súčasne predložil listom z 5. júna 2006 „*stručné a predbežné vyjadrenie sa k veci samej*“, sťažovateľov návrh zamietol. V odvolaní zo 14. júna 2006 proti prvostupňovému rozsudku (zo 6. júna 2006) sťažovateľ v podstatnom (nosné body argumentácie) uviedol:

„1./ Opakovane tvrdím a zdôrazňujem, že žiadny dlh voči O. B. v inkriminovanom období som nemal a ani ho ako fiktívny tak, ako ho vykázala žalovaná strana, som ho nikdy neuznávali.

2./ Dodnes neviem, že ako som bol povinný podľa súdu pred ním preukázať skutočnosť, že moja manželka túto situáciu psychicky nezvládla a podľahla nátlaku a vyhrážkam družstva z deložácie. Čím sa to dá naozaj preukázať, keď súd mojím slovám neverí?! Mám to ísť odprisahať priamo na Kríž?!

3./ Znovu opakujem, ako už x-krát, že výkazy platieb a platobné výmery bytového družstva samotné osebe nie sú žiadnymi dôkazmi, pokiaľ nevychádzajú z reality a nie sú právne podložené ! Ved' ako môže pre mňa platiť platobný výmer, ktorý je vystavený výlučne na moje meno a ja o ňom nič neviem lebo mi nebol ani doručený alebo ma právne k niečomu zaväzovať nájomná zmluva, ktorá je síce vystavená len na moje meno, ale nikdy som k nej osobne nepristúpil a na znak súhlasu s jej obsahom som ju nikdy vlastnoručne

nepodpísal?!... nalieham na súd, aby dôsledne vychádzal z mojej hĺbkovej analýzy vyúčtovania nájomného od 1. IX. 1991 a ktorú som dal založiť do súdneho spisu k č. k. 7 C 240/00?!...

4./ Je naprosto mylný názor bardejovského súdu, že na takúto vec nie je potrebná zhoda obidvoch nás manželov a že tu stačil iba prejav osobnej vôle mojej manželky, ktorá nikdy nebola ani členkou O., keď navyše platobné výmery, ako právne akty jednostranné, ktoré nemajú žiadnu oporu v žiadnom zákone, ale aj nájomné zmluvy, boli vystavené výlučne na moje meno! Tvrdím, že v žiadnom prípade tu neide o celkom obvyklú a bežnú vec, ale o mimoriadnu záležitosť s osobitnou dôležitosťou so závažným negatívnym dosahom, z ktorej nemôžem byť ako legitímny účastník nikým a teda ani súdom legálne vylúčený!!! Ved' moja manželka nemôže za mňa napr. ani z pošty vybrať môj dôchodok, pokiaľ nedám jej na to písomný súhlas, napriek tomu, že tento finančný príjem je spoločným príjmom do našej rodiny! Tak že tu je rozhodujúce, či moja manželka zaplatila fiktívny dlh, o ktorom navyše ani nevedela, a to aj za mňa, s ktorým som ja od úplného začiatku vôbec a nikdy nesúhlasil!!!

Vzhľadom k tomu... rozsudok... navrhujem... zrušiť alebo odvolacím súdom môjmu návrhu v celom rozsahu vyhovieť a v krajnom prípade pripustiť dovolanie.“

10. Krajský súd na pojednávaní konanom 19. apríla 2007 za neprítomnosti sťažovateľa (ktorý listom z 15. apríla 2007 oznámil svoju „neúčast' na pojednávaní“) rozsudkom sp. zn. 8 Co 44/06 potvrdil rozsudok okresného súdu zo 6. júna 2006. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 4. júna 2007 dovolanie, ktoré podaním zo 7. februára 2011 doplnila ustanovená mu právna zástupkyňa a tiež sťažovateľ listom z 21. februára 2011. Dôvodom dovolania malo byť sťažovateľovo (resp. jeho právnej zástupkyne) tvrdenie, že „rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci“, ktoré sťažovateľ „vidí... v tom, že súd nevykonal hodnotenie dôkazov... sa vôbec nezaoberal vypracovanou hĺbkovou analýzou navrhovateľa, podľa ktorej odporcovi nevznikol žiadny nedoplatok na nájom a na službách spojených s užívaním bytu... išlo o umele vykonštruovanú pohľadávku...“. Sťažovateľ ďalej argumentoval, že „Ak... v základe alebo odvolacom konaní navrhol vykonanie ďalších významných dôkazov, rozhodných pre správne posúdenie veci, avšak súd podľa svojej voľnej úvahy pre vopred

zaujatý nesprávny právny názor nevykonal /§-120, ods. 1/ OSP a tak z hľadiska objektívneho práva následne rozhodol na neúplnom skutkovom základe a ešte aj s konštatovaním, že účastník neunesol vecné bremeno a teda dôkazné /§-120, ods. 1/; § 153, ods. 1/; §-212 OSP/, taký nesprávny myšlienkový postup sudu zakladá dovolací dôvod podľa §-u 237, písm. f/ OSP, ktorý je prípustný voči každému rozhodnutiu odvolacieho sudu - teda v danom prípade som presvedčený, že aj proti prešovskému sp. zn. 8 Co 44/06 z 19. IV. 07 v spojení s prvostupňovým zo dňa 6. VI. 06.“. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 46/2011 zo 14. apríla 2011 dovolanie sťažovateľa odmietol „podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie do dovolanie prípustné“.

III.

11. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Sťažovateľ sa domáhal toho, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 a čl. 12 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 C 14/01 zo 6. júna 2006, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 44/06 z 19. apríla 2007 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 46/2011 zo 14. apríla 2011.

13. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 127 ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o takých sťažnostiach, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

III.A

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv rozsudkom okresného súdu

16. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu preto, lebo na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z obsahu sťažnosti a súdneho spisu sp. zn. 1 C 14/2001 vyplýva, že sťažovateľ proti (v sťažnosti)

namietanému rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 C 14/2001 zo 6. júna 2006 podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa predmetným rozsudkom okresného súdu.

III.B

K namietanému porušeniu označených práv rozhodnutiami najvyššieho súdu a krajského súdu

17. Sťažovateľ sa vo svojej sťažnosti domáha tiež vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 a čl. 12 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 46/2011 zo 14. apríla 2011, ktorým dovolanie sťažovateľa zo 7. februára 2011 odmietol podľa § 243b ods. 5 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP a jemu predchádzajúcim potvrdzujúcim rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 8 Co 44/96 z 19. apríla 2007.

III.B.1

K namietanému porušeniu čl. 46 ústavy a čl. 1 dohovoru

18. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je Občiansky súdny poriadok.

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Rovnako ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

20. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

21. Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného

prostriedku (odvolania či dovolania) uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného odvolania či dovolania vôbec boli naplnené.

22. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie označených práv predmetným uznesením najvyššieho (dovolacieho) súdu, v sťažnosti vychádzal v zásade z dôvodov, ktoré uviedol aj v podanom dovolaní a ktorými sa dovolací súd zaoberal pri jeho prerokúvaní [napr. nedostatočne zistený skutkový stav; nesprávne právne posúdenie veci, tiež nesprávna interpretácia a aplikácia ustanovení § 120 ods. 1, § 153 ods. 1 a § 212 OSP ústiaca do dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP]. Dovolací súd ho posúdil ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, a preto ho odmietol.

23. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

24. Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 OSP.

25. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 46/2011 zo 14. apríla 2011, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a vysporiadal s dôvodmi sťažovateľa, ale pretože sa s nimi nestotožnil, odmietol dovolanie ako neprípustné. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd po oboznámení výsledkov konania prvostupňového súdu, odvolacieho súdu, ako aj sťažovateľovej dovolacej argumentácie v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti

rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý napadol žalobca dovolaním, nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p., preto prípustnosť jeho dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania a vzhľadom na § 242 ods. 1 O. s. p. dovolací súd skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O. s. p... Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalobca namieta, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť realizovať procesné oprávnenia priznané mu v konaní za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

V sporovom konaní platí dispozičná a prejednávacia zásada. Účastníci sú v ňom povinní opísať všetky rozhodujúce skutočnosti a na ich preukázanie označiť dôkazné prostriedky. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nemusí vykonať všetky navrhované. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania (viď R 37/1993 a R 125/1999). Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať.

Žalobca pri tvrdení odňatia možnosti konať pred súdom poukázal (bez bližšieho odôvodnenia) na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo uverejnené

v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 39/1997. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky po zohľadnení individuálnych okolností predmetnej veci dospel k záveru, že došlo k odňatiu možnosti pred súdom konať, pokiaľ bol účastník konania pre nesprávny právny názor súdu ohľadne podstatnej skutočnosti, dôležitej pre posúdenie veci, vylúčený z realizácie svojich procesných práv. Dovolací súd upozorňuje, že vo veci, ktorej sa týkalo rozhodnutie uvedené žalobcom, išlo o odlišnú skutkovú a právnu stránku veci - závery, ku ktorým tu dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky, nemožno aplikovať na prejednávajúcu vec už len z toho dôvodu, že v preskúmvanej veci nič nenasvedčuje tomu, že by sa súdy riadili nesprávnymi právnymi názormi a v dôsledku toho nevykonali dôkaz spôsobilý zvrátiť výsledok sporu. Pre účely daného dovolacieho konania treba preto zopakovať, že povinnosťou súdov v tomto prípade nebolo vykonať všetky dôkazy navrhnuté žalobcom. Pokiaľ teda súdy nevyhoveli jeho návrhu na vykonanie dokazovania, neodňali mu možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Ak súdy prípadne rozhodli bez úplných skutkových zistení alebo tieto zistenia nesprávne posúdili (dovolací súd vec z týchto hľadísk neposudzoval), neodňali tým žalobcovi možnosť pred súdom konať. Na tvrdené nesprávnosti by dovolací súd mohol vziať zreteľ, len ak by dovolanie bolo prípustné (o tento prípad ale v danej veci nešlo). Pokiaľ dovolateľ namieta nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že judikatúrou (viď R 111/1998) je nepreskúmateľnosť považovaná za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá.

Dovolateľ napokon namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávne právne posúdenie veci je vo všeobecnosti prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), ktorý však možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní. Samo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd odmietol tento jeho mimoriadny opravný prostriedok podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti. “

26. Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že v dovolacom konaní nedošlo k odňatiu možnosti preskúmania napadnutého výroku odvolacieho súdu, pretože najvyšší súd postupoval v súlade s normami občianskeho súdneho konania, ak odmietol dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu ako neprípustné a také, ktorým sa sťažovateľovi neodňala možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]. Takýto postup a rozhodnutie odvolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 46/2011 zo 14. apríla 2011 obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

27. Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní sp. zn. 8 Co 44/06 a jeho rozsudkom z 19. apríla 2007, ktorým o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 C 14/2001 zo 6. júna 2006 rozhodol tak, že „*potvrďuje rozsudok*“.

29. Krajský súd v úvode namietaného rozsudku najskôr podrobne opísal skutkový a právny stav, z ktorého vychádzal okresný súd, oboznámil odvoláciu argumentáciu sťažovateľa a stanovisko žalovaného k nej. Svoje faktické (skutkové) a právne závery formuloval takto:

„Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po vykonanom

dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého v občasníku O. bol odporcom zverejnený zoznam neplatičov nájomného ku dňu 31. 10. 2000, v ktorom zozname bol uvedený aj navrhovateľ s dlhom vo výške 40.549,43 Sk. Podľa tvrdenia navrhovateľa dlh na nájomnom je iba fiktívny, pričom v skutočnosti k uvedenému obdobiu mal na nájomnom dokonca preplatok. Na preukázanie svojich tvrdení však dôkazy nepredložil.

Ďalej, tvrdil, že odporca opakovane a vlastne sústavne pred širšou verejnosťou vyhlasuje o jeho osobe nepravdivé a degradujúce údaje; ktorými znevažuje jeho osobu, česť, povesť, meno a dôstojnosť v spoločnosti. Z predložených listinných dôkazov a to príjmových pokladničných dokladov č. 1011 zo dňa 6. 4. 2001 o úhrade sumy vo výške 2.800,- Sk, č. 1049 zo dňa 11. 4. 2001 o úhrade sumy vo výške 30.000,- Sk a č. 1124 zo dňa 23. 4. 2001 o úhrade sumy v sume 10.000,- Sk zo strany navrhovateľa mal súd za preukázané, že k uvedenému dňu dlh skutočne existoval a po jeho zverejnení zo strany navrhovateľa aj došlo k úhrade. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej konštatoval, že ak navrhovateľ v návrhu tvrdí, že výška nedoplatku voči nemu nezodpovedá realite, tak na preukázanie svojho tvrdenia dôkaz nepredložil, ani sa nevyjadril k reálnej výške nedoplatku na nájomnom. Ďalej súd prvého stupňa konštatoval, že za bežnú vec týkajúcu sa spoločných vecí manželov považuje aj vyberanie a platenie nájomného a teda nie je rozhodujúce, či dlžné nájomné uhradil samotný navrhovateľ alebo jeho manželka. Súd prvého stupňa uzavrel, že zverejnený údaj bol pravdivý, odporca tým, že tento údaj zverejnil sa nedopustil neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, a preto návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol...

Navrhovateľ proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie (pozri tiež bod 8, pozn.), v ktorom opakovane tvrdil a zdôraznil, že žiaden dlh voči O. v B. v rozhodnom období nemal, a ani ho ako fiktívny tak, ako ho vykonala žalovaná strana nikdy ho neuznával. Tvrdil, že je naprosto mylný názor súdu prvého stupňa, že na takúto vec nie je potrebná zhoda obidvoch manželov a že tu stačil iba prejav osobnej vôle manželky, ktorá nikdy nebola ani členkou O., keď navyše platobné výmery ako právne akty jednostranné, ktoré nemajú žiadnu oporu v žiadnom zákone ale aj nájomné zmluvy, boli vystavené výlučne na jeho meno. Mal za to, že v žiadnom prípade nejde o celkom obvyklú a bežnú vec ale o mimoriadnu záležitosť s osobitnou dôležitosťou so závažným negatívnym dosahom, z ktorej nemôže byť ako legitímnym účastníkom nikým a teda ani súdom legálne

vylúčený. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie alebo žiadal, aby odvolací súd jeho návrhu v celom rozsahu vyhovel.

Odporca vo vyjadrení žiadal odvolací súd, aby potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Odvolací súd v zmysle zásad uvedených v § 212 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Správne sú dôvody, ktoré v predmetnom napadnutom rozsudku uviedol súd prvého stupňa, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na ktoré poukazuje. Ani v odvolaní navrhovateľ neuviedol, žiadne právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci.

Navyše odvolací súd poznamenáva, že ak niektorý z manželov počas trvania bezpodielového spoluvlastníctva z prostriedkov, ktoré tvoria bezpodielové spoluvlastníctvo platí celú úhradu za užívanie spoločného bytu, teda nájomné, obstaráva tým bežné záležitosti týkajúce sa spoločných vecí. Navrhovateľ ani v odvolaní nepoprel existenciu úhrady nájomného za rozhodné obdobie jeho manželkou z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Základným predpokladom úspešnosti žalôb o ochranu osobnosti je skutočnosť, že ide o taký neoprávnený zásah, ktorý je spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby.

Správne súd prvého stupňa rozhodol, ak po zistení, že odporca uviedol o navrhovateľovi pravdivý údaj, návrh na ochranu osobnosti v celom rozsahu zamietol.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O. s. p. potvrdil.“

30. Z obsahu sťažnosti (k nej pripojených písomností a zistení ústavného súdu) vzťahujúceho sa na túto jej časť vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s nedostatočne vykonaným dokazovaním a právnym názorom krajského (okresného súdu), teda s jeho (ich) interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho právnej veci. Sťažovateľ predovšetkým nesúhlasil so záverom všeobecných súdov pri interpretácii a aplikácii § 120 ods. 1, § 153 ods. 1 a § 212 OSP.

31. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 8 Co 44/06 z 19. apríla 2007 boli svojvoľné a že by zasahovali do práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

32. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona (Občianskeho súdneho poriadku) je namietaný rozsudok krajského súdu aj náležite odôvodnený. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti vo vzťahu ku krajskému súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.B.2

K namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru

33. Sťažovateľ namietal aj porušenie práva na účinné právne prostriedky nápravy podľa čl. 13 dohovoru („Každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností...“), ktoré malo byť spôsobené „v spojení s porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru“.

34. Vychádzajúc z posúdenia obsahu sťažnosti, k nej pripojených písomných dokumentov a zistení ústavného súdu (časť II odôvodnenia rozhodnutia) ústavný súd konštatuje zjavnú neopodstatnenosť tej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie čl. 13 dohovoru postupom v jeho právnej veci konajúcich všeobecných súdov, t. j. krajského súdu a najvyššieho súdu.

35. Keďže argumentácia sťažovateľa produkovaná v ním podanom dovolaní je v zásade totožná s argumentáciou uvedenou v ústavnej sťažnosti, ústavný súd pri odôvodňovaní odmietnutia tejto časti sťažnosti poukazuje na svoje právne názory a závery, ktorými odmietol sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v dovolacom konaní poukazujúc, že nezistil prípadný dôvod oprávňujúci ho zasiahnuť do právneho názoru a záverov najvyššieho súdu, prípadne ich revidovať. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia (a aj interpretácia) príslušných ustanovení všeobecne záväzného predpisu (Občianskeho súdneho poriadku), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z obsahu súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 1 C 14/01 taktiež jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ v predmetnej právnej veci využil právnym poriadkom Slovenskej republiky umožnené mu riadne a mimoriadne opravné prostriedky (pozri bod 8), o ktorých všeobecné súdy riadne konali a tiež rozhodli. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažovateľovu sťažnosť v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru taktiež odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neopodstatnenosti.

III.B.3

K namietanému porušeniu čl. 1 a čl. 12 ústavy

36. Sťažovateľ namietal tiež porušenie čl. 1 a čl. 12 („v kontexte“ s čl. 46 ods. 1) ústavy postupom a rozhodnutiami menovaných všeobecných súdov. K namietanému porušeniu čl. 12 ústavy ústavný súd poznamenáva, že predmetné ustanovenia predstavujú všeobecné zásady uplatňovania základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy

a nemožno ich posudzovať samostatne, bez ich vzájomného pôsobenia (ako aplikačného pravidla) s konkrétnym základným právom alebo slobodou. Keďže ústavný súd v posudzovanej veci nezistil také porušenie označených základných práv, ktoré by odôvodňovalo následné uplatnenie ústavnoprávnej ochrany, je potrebné konštatovať, že postupom najvyššieho súdu (a ani pred ním vo veci konajúcich všeobecných súdov) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 46/2011 a jeho uznesením zo 14. apríla 2011 nedošlo k porušeniu uvedenej právnej normy. Ustanovenia čl. 1 ústavy sú zásadné významové pravidlá pre výklad ústavy, resp. aj celého právneho poriadku Slovenskej republiky (ods. 1) a určujú základné zásady vzťahu Slovenskej republiky k medzinárodnému právu (ods. 2). V konkrétnom posudzovanom prípade neexistuje vzájomná príčinná súvislosť medzi namietaným postupom menovaných súdov a porušením ustanovení označeného článku ústavy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

37. K sťažovateľovmu dovolávaniu sa aplikácie názoru ústavného súdu vyplývajúceho z jeho rozhodnutia vo veci sp. zn. I. ÚS 26/94 ústavný súd poznamenáva, že predmetná vec sa týkala namietania porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom (nekonaním o podnete sťažovateľa v lehote 8 mesiacov) Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, teda inej skutkovej a právnej veci, ako je predmet sťažovateľovej sťažnosti.

IV.

38. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2011